

EDITORIAL

Diàleg i acords polítics

Dos anys després de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya ens trobem a la mateixa casella de sortida i amb els mateixos problemes per resoldre: atur, desmantellament de l'Estat del Benestar i pèrdua de drets socials. Les conseqüències socials d'una crisi que s'allarga en el temps estan evidenciant la necessitat de canvis estructurals per fer front als reptes i les demandes que permetin la recuperació econòmica i la resolució dels problemes de la gent.

Els i les socialistes hem establert quatre prioritats ben clares per aconseguir-ho: (1) Rellançar l'economia i crear llocs de treball, (2) Protegir l'Estat del Benestar, el sistema públic de salut, l'educació i la protecció social, (3) Regenerar la democràcia i combatre el frau fiscal, i (4) Impulsar una reforma constitucional federal que puguin votar els catalans i les catalanes.

La manca de diàleg i acords entre el govern català i espanyol no ajuden en absolut a la consecució d'aquests objectius. La crisi d'encaix de Catalunya amb la resta d'Espanya, per exemple, evidencia encara més la necessitat de negociar per assolir acords polítics.

Per això, els i les socialistes proposem una reforma constitucional com a un nou acord polític que serveixi per transformar Espanya en un sentit federal i d'aprofundiment democràtic, capaç de reconèixer plenament el seu caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüe.

La nostra proposta concreta és una reforma constitucional federal que resolgui els problemes i disfuncions de l'Estat de les Autonomies generalment reconeguts i que, a més, reconegui Catalunya com a nació, assegurui l'autogovern garantint les competències de la Generalitat i, de forma especial, aquelles que tenen a veure amb l'educació, la cultura i la llengua, creï institucions de caràcter federal, com un Senat territorial, i promogui un pacte fiscal que essent solidari preservi el principi d'ordinalitat. Les nostres quatre 'erres': reconeixement, regles, representació i recursos.

Aquestes són les prioritats sobre les quals hauríem de treballar els dos anys que encara resten de legislatura al Parlament. Sense renunciar a la consulta, treballant per fer-la possible de forma legal i acordada, l'única manera finalment de fer-la. Si finalment, però, s'anticipen els comicis, els i les socialistes defensarem exactament aquests mateixos plantejaments. No tenim por a les urnes. Ni enganyarem la gent per guanyar vots.

Estem convençuts que és possible construir una altra Catalunya amb menys desigualtats, menys pobresa, menys injustícies i més oportunitats. I també que és possible un canvi profund en les relacions amb Espanya, des de l'acord i el diàleg, i des del convenciment que les lleis es canvien amb lleis. **E**

socialistes.cat

ara és l'hora de

rellançar
l'economia

reforçar
l'Estat del
Benestar

regenerar
la política

reformar
la Constitució

és l'hora de **#reformafederal**

Entrevista a Àngel Ros. p. 02

“Hemos
ganado la
primera
batalla, pero
no la guerra”

Ley del aborto. p. 05

“La gent és
d'allà on ha
guanyat la
seva llibertat”

Món Local. p. 07

A peu de carrer. p. 08

ÀNGEL ROS, PRESIDENT DEL PSC

“Les eleccions municipals marcaran la recuperació del PSC”

“La política, les lleis i les convocatòries electorals han de sortir sempre de les institucions democràtiques”

Àngel Ros Domingo (Lleida, 1952), alcalde de Lleida des de 2004 i president del PSC des de l'últim congrés, és llicenciat en Ciències Físiques per la Universitat de Barcelona (UB), doctor en Informàtica per la Universitat Politècnica de Madrid (UPM) i MBA per l'Institut d'Empresa de Madrid (IEM). Casat i amb dos fills, la seva trajectòria professional s'ha desenvolupat en la informàtica i també en l'organització de sistemes, tant en el sector públic com en el privat, a Lleida, Madrid i Barcelona. Militant del PSC des de 1979, abans va militar al PSUC, va participar en associacions veïnals i socials, i des de 2003 forma part de l'equip de govern municipal de Lleida, que ara presideix com a paer en cap.

L'entrevista té lloc el dilluns dia 20 d'octubre de 2014 a les 10 del matí i a la seu central del PSC, poc abans d'una reunió del secretariat del partit. Encara no fa ni vint-i-quatre hores de l'acte massiu organitzat per l'autoproclamada Assemblea Nacional de Catalunya i l'Omnium Cultural a la plaça de Catalunya de Barcelona, en què les entitats organitzadores van condicionar el seu suport al ja conegut com a “nou 9N” a l'exigència que el president Artur Mas convoqui eleccions al Parlament en un termini màxim de tres mesos.

Què et sembla aquesta exigència?

A Catalunya la societat civil ha estat sempre especialment forta, i això és una gran riquesa per al país. A vegades la identitat nacional s'ha mantingut precisament gràcies a la nostra societat civil. Ho hem vist al nostre país, sobretot amb la llengua, la cultura i molts altres trets de la nostra identitat nacional. Mai minimitzaré, doncs, la importància de la societat civil. Jo mateix vaig ser un dels fundadors d'Omnium Cultural, ja fa molts anys. No

obstant això, la societat civil no pot substituir mai, en democràcia, els càrrecs electes sortits de processos electorals democràtics. Per tant, una cosa és que considerem que la societat civil és un actiu molt important i una altra cosa és que la política, les lleis i les convocatòries electorals han de sortir sempre de les institucions democràtiques.

Si tu fossis ara president de la Generalitat, ¿què faries davant de l'exigència de convocar eleccions anticipades?

D'entrada hauria intentat que no arribéssim a una situació com l'actual. Recordem tres fites claus: sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, demanda de pacte fiscal i reivindicació d'independència. Sense assolir cap fita tangible, hem anat escalant el nivell d'exigència sense tenir cap interlocutor a l'altre costat. I això ens ha portat on estem ara. Un president de la Generalitat ha d'escoltar la societat civil, però aquest és un input més a tenir en compte. Un president ha de tenir un programa de govern i uns suports parlamentaris, i aquests suports no es poden substituir per suports de la societat civil.

Parles de suports parlamentaris. Si CiU queda, com sembla, sense el suport d'ERC, ¿té alguna solució el president Mas per allargar i esgotar la legislatura, o no li queda cap altre remei que tornar a avançar eleccions al Parlament?

Jo crec que el pitjor que es pot fer per al país és avançar eleccions. En uns anys de profunda crisi econòmica, amb els països seriosos que tendeixen a augmentar el període de quatre anys dels seus cicles electorals, que a Catalunya consolidem cicles només de dos anys, va contra l'interès econòmic i social del país. La pitjor solució és avançar eleccions. Hi ha alternatives. El president Mas ha de trobar-les. I vull recordar que des del PSC Miquel Iceta li va oferir suports des de dins i des de fora del Govern, suports als Pressupostos, suports per a més accions de govern, sempre, evidentment, que el president Mas canviés de política.

Tu hi estaries d'acord?

Jo hi estic d'acord al cent per cent. A mi se'm caricaturitza sempre com el més sòciovergent d'aquest partit. Sóc partidari de grans acords de centre-esquerra. Si CiU canvia de política per sortir de l'atzucac on s'ha posat, seria un gran servei al país que el PSC li donés suport.

Seria un retorn del país a la centralitat?

Seria posar-hi seny. Catalunya funciona amb una adequada combinació de seny i de rauxa, però quan es veu molt més la rauxa que el seny, Catalunya no ha funcionat mai, i em remeto a les experiències històriques, com a mínim des de 1931. Seria prioritzar clarament temàtiques

“Si CiU canvia de política per sortir de l'atzucac on s'ha posat, seria un gran servei al país que el PSC li donés suport.”

econòmiques, socials i també d'aspiració nacional dels catalans. Jo mai he contraposat les ambicions socials i econòmiques a les ambicions nacionals. Crec que són indèstriables. El que no es pot fer és, com ara, pensar que només té sentit el desenvolupament de l'ambició nacional. Qualsevol canvi en la relació Catalunya-Espanya, fins i tot la independència de Catalunya, si no hi ha canvis en les polítiques econòmiques i socials, no servirà de res.

Un cop passat el “nou 9N”, ¿quines solucions veus al conflicte plantejat a Catalunya?

L'única solució és dialogar. Dialogar amb l'Estat espanyol. Però el que és evident, i això ho sabia el president Mas quan s'hi va posar, ho sabia ERC i ho sabien els altres partits que li han donat suport, és que el pitjor escenari possible per al diàleg de Catalunya amb l'Estat espanyol és el d'una majoria absoluta del PP. Van voler prioritzar l'any 2014, per allò del Tricentenari, i van fer-ho prescindint de les condicions de l'entorn. Per resoldre un problema mai es poden oblidar les condicions d'entorn, i perdoneu-me aquesta deformació professional. Mai. Jugar amb una sola variable no funciona. Ni en política ni en una empresa. Pot ser un desig, però no respon a cap realitat. Es tria un any simbòlic amb el pitjor escenari possible. El resultat estava cantat.

Diguem-ne que és una operació de màrqueting fallida ...

No vull ni puc descartar la voluntat de resoldre les relacions entre Catalunya i Espanya, però es va triar el pitjor moment possible. L'experiència ens ha demostrat que la relació Catalunya-Espanya, i els canvis en aquesta relació, han estat molt millors sempre amb governs socialistes. Vull recordar que l'Estatut, retallat però en vigor ara, es va obtenir amb un Govern socialista a Madrid, que la sentència del Constitucional i la impugnació d'aquest Estatut es va fer amb un president, l'actual, Mariano Rajoy, recollint signatures arreu d'Espanya contra l'Estatut d'Autonomia ... Vull recordar també que els grans progressos de Catalunya en l'àmbit del finançament s'han assolit també amb governs socialistes a Madrid. Quan els nostres adversaris volen posar socialistes i populars en el mateix sac estan cometent una injustícia política, i també un greu error de càlcul.

Ens saltem ara algunes pantalles, com el “nou 9N”, unes possibles eleccions anticipades al Parlament i sens dubte les eleccions municipals. ¿Quin escenari polític veus després de les pròximes eleccions legislatives previstes per a finals de 2015, tot i que hi ha qui diu que es podrien celebrar a començaments de 2016?

No ho sé. No tinc la bola de vidre, evidentment. El que desitjo és obvi: desitjo un triomf del PSOE i en qualsevol cas desitjo que no hi hagi la pitjor situació per a Catalunya, com és la de la majoria absoluta del PP, com ara. Crec que el PP havia posat totes les seves esperances en la recuperació econòmica, i ara està veient que, per desgràcia, Europa corre el greu risc de caure en una nova recessió. Això ha portat el PP a focalitzar la seva acció en la política radical de no escoltar cap demanda de Catalunya, amb la intenció de compensar d'aquesta manera, amb el seu típic anticatalanisme, el vot que se li escapa per la seva mala gestió econòmica.

En aquest context, ¿quin penses que és el paper que pot fer Podem?

Potser seré una mica dur, però Podem, malgrat tota la imatge d'aparent novetat, és símbol de vella política, de política antiga disfressada de discurs innovador. És una política absolutament insostenible des del punt de vista econòmic i social. Parlen de “casta”, però la seva és una política carca, que intenta anar a principis del tot fonamentalistes, de les ideologies clàssiques ...

... fins al punt que el terme “casta” està manllevat de Gaetano Mosca, un ideòleg del feixisme Italia ...

Jo no els definiré com a pròxims al feixisme, però el que és cert és que la seva política de grans avenços socials sense apostar per l'economia productiva és una alternativa absolutament insostenible. Les polítiques de gratuïtats dels serveis públics sense fer funcionar l'economia productiva no tenen cap sentit. Intenten desprestigiar la socialdemocràcia, i crec que el seu gran enemic és la socialdemocràcia, que és qui ha fet progressar Europa i assolir-hi l'Estat del Benestar. És obvi que ara l'Estat del Benestar està en crisi, però ho està per causa de la caiguda dels ingressos provocada per la crisi econòmica i a causa també d'un concepte que Podem no resoldrà mai, que és l'increment de la demografia en l'àmbit global, la mateixa globalització, i per tant, del

“La pitjor solució és avançar eleccions. Hi ha alternatives.”

dret legítim de tothom d'assolir fites pròpies de l'Estat del Benestar. Amb polítiques fonamentalistes com les de Podem no es posa en crisi la socialdemocràcia, sinó el mateix Estat del Benestar.

Quin paper penses que pot fer Podem a les pròximes eleccions municipals?

Crec que Podem no està apostant a les eleccions municipals. Està veient que aquest no és el seu espai. Les eleccions municipals es basen sobretot en els principis d'honestedat, bona gestió i projecte de ciutat o de poble, i hem de vetllar perquè això segueixi així i no es distorsioni perquè en realitat és l'única elecció directa que tenim els ciutadans. Podem no té programa per a les ciutats i els pobles, ni una tradició o bagatge de gestió municipal, i per això Podem no fa una aposta per aquestes eleccions, que requereixen també una capilaritat territorial que no tenen. I els grans discursos fonamentalistes xoquen amb la imperiosa neces-

sitat d'escombrar els carrers i de garantir el funcionament de les escoles bressol, per exemple.

Com veus les eleccions municipals a Lleida, a Catalunya i a Espanya?

Acabo de descriure't les tres grans virtuts, entre cometes, d'un bon alcalde o alcaldessa: l'honestedat, la gestió i el projecte municipal. Crec que, per primera vegada en aquestes eleccions municipals, també haurem de competir en l'àmbit nacional. Davant d'això hi ha dues visions, la d'alguns dels nostres companys, que evidentment respecto, que pensen que no hem de competir ni entrar en el debat nacional, i hi ha també els qui, com jo mateix, pensem que, sumat a les tres grans virtuts que et deia abans, hem d'afegir que des dels ajuntaments tenim un discurs nacional. Dic discurs, no projecte nacional.

I els socialistes som els que més podem fer aquest discurs nacional, perquè si Catalunya està avui al nivell que està de desenvolupament, en comparació tant amb altres comunitats de l'Estat com d'Europa, si Catalunya té un nivell d'Estat del Benestar superior al de la mitjana europea –i estic pensant en salut, en educació, en atenció social, en tots els grans àmbits que marquen l'Estat del Benestar-, és gràcies a la conjunció de dues grans forces: els socialistes al capdavant dels principals ajuntaments de Catalunya i els governs de la Generalitat, amb una època de major progrés social presidida també pels socialistes. Per tant, crec que des dels ajuntaments podem i hem de fer discurs de país. I en aquestes eleccions serà imprescindible fer-lo. Fer Catalunya des dels ajuntaments és un discurs que, malgrat que algun dels nostres adversaris polítics ens el vulgui arrabassar tot distorsionant-lo, és un discurs socialista. És el que hem fet sempre. Fer poble, fer ciutat i fer Catalunya, i fer-ho des dels ajuntaments.

Algú, i penso fonamentalment en ERC, intentarà prendre'ns aquest discurs, volent utilitzar les eleccions municipals per proclamar la independència de Catalunya, i això seria distorsionar el discurs que ha fet funcionar el nostre país. Els socialistes hem construït Catalunya gràcies fonamentalment a les polítiques socialistes als ajuntaments. Si som capaços de tenir clars els nostres tres grans valors que ens han fet guanyar fins ara, i a més no ens deixem arrabassar el discurs de país, crec que ens en sortirem. Hem aconseguit aturar ja la caiguda, estem en una situació plana, i penso que després de les eleccions municipals marcarem la recuperació.

Entrevista realitzada per Jordi García-Soler, periodista.

Un dels principals objectius de l'Endavant! és conèixer de primera mà l'opinió dels i les socialistes. Què en pensen aquests de la situació política actual, per què creuen que el PSC és la millor alternativa, què poden aportar i què cal perquè el PSC doni les respostes

necessàries als problemes actuals i reals de les persones. Per això hem realitzat un breu qüestionari a diferents militants socialistes de tot el territori català i de totes les edats. I aquestes han estat les seves respostes i la seva anàlisi del moment actual.

QÜESTIONARI

- A.** Com veus el PSC? Què cal fer per tornar a ser la millor alternativa a les polítiques actuals?
- B.** Què diferencia els socialistes de les altres formacions polítiques?
- C.** Per què ets socialista?
- D.** Què pots aportar al PSC?

Miquel Casals (67 anys, Soses, Segrià)

- a.** El PSC necessita una revisió i una revalorització dels ideals polítics dels anys 70, per la igualtat, la justícia social i la llibertat del nostre poble.
- b.** La nostra lluita política a favor de l'honestat i l'honradesa, així com la nostra voluntat de transformació social.
- c.** A casa meva sempre van ser socialistes, van ser les idees que el meu avi em va ensenyar des de ben menut.
- d.** Ganes, treball, idees, solucions i sobretot experiència per tirar endavant un projecte de transformació.

Salvador Aubermí (68 anys, El Papiol, Baix Llobregat)

- a.** Estem en crisi, però de les dificultats en podem sortir reforçats. Hem de ser resilient. Hem de ser nosaltres mateixos, conseqüents, oberts, consistents i persistents.
- b.** A banda dels aspectes ideològics hauríem de ser reconeixibles per la nostra lluita per evitar i suavitzar les grans desigualtats socials. No oblidar-nos mai dels "oblidats" del sistema.
- c.** Per demòcrata i per la defensa dels drets personals i socials. Avui, ser socialista, té més sentit que mai, si més no, té molt sentit.
- d.** Dedicació i il·lusió.

Sofia Acosta (22 anys, Reus, Tarragonès)

- a.** Cal obrir encara més el partit a la ciutadania amb mecanismes com les primàries obertes per recuperar la credibilitat perduda.
- b.** Nosaltres treballem per la justícia social i la igualtat, la nostra bandera són les persones i ens preocupa el seu benestar.
- c.** M'identifico amb els valors socialistes: sóc feminista, ecologista, federalista, internacionalista i lluito per un món amb menys desigualtats.
- d.** El que aportem els joves a un partit amb tanta història com el PSC: una nova manera de fer i entendre la política que és el que reclama la ciutadania actualment.

Maribel Jiménez (28 anys, Sant Hipòlit de Voltregà, Osona)

- a.** El PSC està passant per un moment complicat pel posicionament sobre el tema nacionalista. Això no obstant, el projecte està clar i definit i, finalment, el PSC tornarà a ser el partit que era.
- b.** Els socialistes tenen una visió col·lectivista de la societat. Volen la igualtat, la cohesió social, una educació i sanitat gratuïta, de qualitat i per a tothom, entre d'altres.
- c.** Crec que totes les persones han de tenir les mateixes oportunitats. La diversitat és riquesa cultural.
- d.** Rejuvenir el partit i creure que sí que hi ha gent jove que té interès per la política. Ajudar a assolir uns serveis dignes i nous projectes fent una política de qualitat i responsable.

Montse Illa (69 anys, Sant Feliu de Guíxols, Baix Empordà)

- a.** El veig tocat pel procés sobiranista i també per la crisi de l'esquerra europea. Caldria reconnectar amb la ciutadania i reflexionar molt a fons sobre els canvis socials que estem vivint per tornar a ser alternativa.
- b.** Nosaltres som i hem d'aparèixer com a projecte socialista, catalanista i federalista, una esquerra democràtica i moderna amb ambició de govern per canviar les coses.
- c.** Perquè la igualtat i la justícia social són els valors amb què més m'identifico.
- d.** Voldria tenir espais en els quals participar i donar la meua opinió. Col·laboro en el que puc a través de les xarxes socials.

Dolors Hernández (59 anys, Girona, Gironès)

- a.** El que estem fent en aquest moment, un missatge clar a la ciutadania.
- b.** El model de país que defensem.
- c.** Per seguir avançant en una societat més justa i igualitària.
- d.** Experiència i il·lusió.

Elena Díaz (28 anys, Caldes d'Estrac, El Maresme)

- a.** S'estan posant les bases per tornar a re connectar amb la societat i per ser el partit d'esquerra referent a Catalunya. El PSC necessita tornar a ser la força creïble de l'esquerra transformadora, ha de tornar a ser el motor del canvi social i econòmic d'aquest país.
- b.** El PSC aposta primer per les persones, l'objectiu de les polítiques aplicades pel partit és fer una societat més justa i igualitària.
- c.** Sóc socialista perquè sóc d'esquerra, em van ensenyar que per poder transformar la societat s'ha de participar d'ella i una de les moltes formes de fer-ho és mitjançant la política. Sóc socialista perquè em van educar en la defensa de la igualtat, la solidaritat i la justícia social i aquests valors són l'ADN del socialisme.
- d.** Una visió jove dels vells problemes de la societat, una nova manera de fer política, un nou punt de vista.

David Donaire (26 anys, L'Hospitalet de Llobregat, Barcelonès)

- a.** Com una força transformadora del segle XX, preparant-se per afrontar els reptes del segle XXI. Cal entendre i afrontar els canvis que s'han produït a la societat i al mateix partit.
- b.** Som l'única força política que aposta per un canvi d'estatu quo possible, territorialment i socialment.
- c.** Perquè somio més amb un món més just i més igualitari que no pas amb fronteres.
- d.** Sóc d'una generació disposada a afrontar els canvis necessaris perquè el PSC torni a ser el PSC.

Àlex Vallet (19 anys, Sabadell, Vallès Occidental)

- a.** Veig el PSC en un moment molt dèbil com a partit. Perquè la seva unitat radicava en el marc social. I ara el debat en què ens trobem immersos no és el social, sinó el nacional. Penso que el PSC té una clara alternativa a la situació real de Catalunya. I no és la tercera via, sinó la primera; la de l'entesa i el diàleg.
- b.** Som l'únic partit que proposa el que seria més sensat observat des de fora: cercar l'entesa i afavorir el diàleg per tal de buscar una solució i continuar junts però millor.
- c.** Sóc socialista perquè penso que hem d'utilitzar els estats i el poder per garantir que cada persona, independentment de la seva condició sexual, física, social, econòmica, d'origen, cultural, tingui dret a ser lliure per decidir quina vida vol tenir i qui vol ser.
- d.** Puc aportar dosis de realitat, car visc a un barri socialment difícil. També penso que puc aportar moltes ganes i il·lusió per canviar el món, començant per la meua ciutat i el meu país.

Sobre la reforma de la ley del aborto: hemos ganado la primera batalla, pero no la guerra

Imma Moraleda

@imoraleda

El PP ha anunciado a bombo y platillo que renuncia a seguir con su arcaica y sexista reforma de la Ley de salud sexual y reproductiva y de la interrupción voluntaria del embarazo, aprobada con un amplio consenso parlamentario por el gobierno socialista de Zapatero y avalada por el Consejo de Estado.

Lo que el PP se calla es que el recurso que presentó en el 2010 contra la ley socialista ante el Tribunal Constitucional sigue su curso y tiene el mismo objetivo de fondo que la reforma de la ley: limitar al máximo el acceso al aborto y eliminar así el derecho de las

mujeres a decidir libremente su maternidad, aunque sea a expensas de su salud y vida.

Todo por su ideología conservadora y patriarcal, porque queda demostrado, números en mano, que las leyes más restrictivas no reducen el número de abortos, sólo incrementan el número de mujeres muertas o que pierden la salud porque abortan en clandestinidad, especialmente las mujeres de clases más humildes.

Por ello, no podemos bajar la guardia: hay que exigir al PP que retire su recurso y recordarle que no puede utilizar al Tribunal Constitucional para hacer aquello que no se atrevió a hacer como gobierno.

Desde el PSC impulsamos una campaña informativa, participamos en movilizaciones ciudadanas como el Tren de la Libertad, logramos que el Parlament pidiera la retirada de la reforma y que un buen número de Ayuntamien-

Companys i companys del PSC a la manifestació del 28S pel dret a l'avortament legal

tos pidieran al gobierno la retirada de la ley. Hemos ganado una pequeña batalla, ahora falta ganar la guerra.

Imma Moraleda es secretaria de Políticas de las Mujeres del PSC.

¿Todos contra la LOMCE?

Germán Rodríguez Sánchez

@grman_rodriguez

Ninguna ley, por sí sola, es suficiente para garantizar la calidad del sistema educativo. Aunque sí puede suponer un grave impedimento para el ejercicio del derecho a la educación en condiciones de igualdad. Este es el caso de la Ley Orgánica para la Mejora de la Calidad Educativa (LOMCE) aprobada por el Partido Popular.

Pocas veces el contenido de una ley ha estado tan alejado de su prometedor título. La LOMCE no es una ley para mejorar el sistema educativo, ni para darle calidad. O al menos eso es lo que piensa la práctica totalidad de la comunidad educativa y lo que pensamos la mayoría de los grupos parlamentarios, que nos hemos comprometido a derogarla en cuanto haya otra mayoría parlamentaria.

Durante meses, la tramitación de la Ley Wert ha acaparado buena parte de la atención mediática y política, lo que para algunos ha tenido un efecto positivo. Me refiero al gobierno de CiU, que ha visto cómo se desviaba el foco de

su gestión educativa. Además, como siempre, CiU ha tenido un gran aliado en el PP para reducir el debate sobre la LOMCE a la cuestión lingüística, evitando aquellas cuestiones relativas al modelo educativo en las que están de acuerdo.

Entre éstas, hay tres cuestiones significativas: su prioridad por la enseñanza privada concertada, su maltrato a la escuela pública (que sigue siendo el motor principal de la igualdad de oportunidades) y el mantenimiento de los conciertos con escuelas que segregan por sexo.

La educación ha perdido su definición como servicio público en la contrarreforma liderada por el ministro Wert. Ya no es obligación de la Administración garantizar una oferta de plazas públicas suficiente para la escolarización de los alumnos. Esta apuesta da (más todavía) vía libre a CiU para continuar con una planificación que beneficia a los intereses de la escuela privada concertada. Resultado: en los lugares donde la oferta de plazas es superior a la demanda, acaban desapareciendo líneas escolares de los centros públicos. De esta manera, la escuela pública se convierte en subsidiaria de la concertada, con todos los efectos que esto supone en términos de igualdad y de cohesión social.

Por otro lado, la inversión educativa en Cataluña ha caído un 22% respecto al año 2010, en línea con lo que ha hecho el PP desde el gobierno central. Curiosamente, los diputados de CiU en el Congreso rechazaron el Decreto 14/2012 con el que el PP impuso un tijeretazo de más de 3.000 millones de euros en Educación, pero el gobierno de la Generalitat fue el primero en subir las tasas universitarias al máximo que permitía el Decreto (hasta un 67%), y está aplicando estrictamente todas sus directrices: no se cubren antes las bajas del profesorado, aumentan las ratios en las aulas...

Todos estos recortes y su distribución no se explican sólo por las imposiciones de Madrid, como insisten una y otra vez desde el Govern. Como

“La educación ha perdido su definición como servicio público en la contrarreforma liderada por el ministro Wert”

ha puesto de manifiesto la Fundación Bofill, en relación a los datos del periodo 2011-2013, el recorte del gasto educativo en Cataluña se ha situado tres puntos por encima de la media de reducción del gasto de la Generalitat. Y no sólo eso, la reducción del gasto global por alumno ha sido de 493€, mientras que en los centros concertados ha sido de 227€. Conclusión: siempre hay prioridades, también cuando se decide qué y cuánto se recorta. Y en el caso de CiU, saltan a la vista.

Por último, tampoco existen discrepancias entre PP y CiU respecto a la financiación pública de centros que segregan a los alumnos por razón de sexo. Se dirá que los gobiernos de progreso en Cataluña no eliminaron estos conciertos. Es cierto. Pero en aquel momento el Tribunal Supremo no había dictado las sentencias que avalaban su supresión. Y en aquella etapa el presupuesto educativo subía, a diferencia de lo que está ocurriendo con CiU.

A día de hoy, estos conciertos con las escuelas que segregan por sexo están blindados por la LOMCE. Y en esto, el PP ha vuelto a tener a CiU a su lado. La última vez hace escasas semanas, cuando ambos rechazaron una proposición que hicimos desde el Grupo Socialista en el Congreso para suprimir la financiación pública a estas escuelas. El resultado de todo ello:

cada año se destinan 20 millones de euros para subvencionar a 16 centros de educación diferenciada en Cataluña. Y al mismo tiempo, la Generalitat sólo incrementa la partida para las becas comedor en 1,8 millones de euros (insuficiente para cubrir la demanda real actual) y ha suprimido totalmente su aportación a las escuelas infantiles municipales de 0 a 3 años.

En resumen, tras la política educativa de CiU no sólo hay razones presupuestarias, sino muchas otras que tienen que ver con una opción ideológica, con un modelo similar al que defiende el PP a través de la LOMCE.

Más allá de las leyes educativas, lo cierto es que las políticas del PP y de CiU están deteriorando el funcionamiento y el rendimiento de nuestro sistema educativo. Es ahí donde hay que buscar las causas de por qué Cataluña ha sido la única comunidad del Estado, junto a Castilla-La Mancha, que ha empeorado su tasa de abandono escolar temprano en 2013, según los últimos datos del Ministerio de Educación. De esto, el gobierno de Artur Mas no puede culpar, todavía, a la LOMCE.

Germán Rodríguez Sánchez es diputado del PSC en el Congreso y miembro de la Comisión de Educación y Deportes.

“La gent és d'allà on ha guanyat la seva llibertat”

Jaume Collboni

@jaumecollboni

Per a mi aquesta frase sintetitza a la perfecció el que ha de ser una ciutat: un espai de llibertat on els qui hi viuen se sentin com a casa.

La llibertat de desenvolupar un projecte de vida plena; gràcies a una ciutat amb qualitat de vida, que garanteix els serveis fonamentals i que dóna oportunitats a tothom. Una ciutat on ningú se sent ni exclòs ni expulsat.

El món ha canviat molt des que Maria Aurèlia Capmany i Pasqual Maragall diguessin aquesta frase. Avui segueix sent tan vàlida com en els anys vuitanta, però la manera de fer-la realitat ja no pot ser la mateixa.

Per això qui vam construir la Catalunya dels municipis, tenim la responsabilitat de renovar els nostres projectes de ciutat, i d'exercir un lideratge enèrgic per fer-los realitat un cop més. Hem de recuperar la iniciativa per defensar un projecte compartit on la ciutadania s'hi torni a sentir compromesa.

La Barcelona que jo vull fer realitat és una ciutat igualitària, oberta, creativa i avançada que no demani permís a ningú per ser una capital del món. Una ciutat amb

“La Barcelona que jo vull fer realitat és una ciutat igualitària, oberta, creativa i avançada que no demani permís a ningú per ser una capital del món.”

un nou pacte de ciutat basat en dos principis: que el projecte de ciutat respongui a les preocupacions dels barcelonins i les barcelonines; i que la ciutat torni a ser un espai d'oportunitats per a tothom.

Avui a Barcelona la gent em diu que s'ha perdut la complicitat entre la ciutadania i el seu ajuntament. Els sembla que la ciutat navega sense rumb, a la deriva, deixant-se endur per uns interessos que no tenen en compte les necessitats dels qui vivim a la ciutat.

Cada cop més persones pensen que Barcelona s'està tornant una ciutat cara per viure-hi, on cada cop se senten més expulsats i exclòs. Una Barcelona que s'apropa a les grans capitals europees, mentre que els seus i els serveis cada cop s'allunyen més d'Europa.

Se senten menys lliures que en el passat per culpa dels problemes econòmics, i es troben oblidats per un alcalde que viu allunyat de la gent i que no ofereix respostes als seus problemes.

Encara no s'ha instal·lat la tristesa perquè a Barcelona som gent optimista. Forma part del nostre ADN. Però si la ciutat segueix amb un alcalde que només respon a les necessitats del turisme o dels actors econòmics, podem perdre l'optimisme.

Fins quan mantindrà l'optimisme la gent de Barcelona que no arriba a final de mes perquè l'habitatge, el transport i l'alimentació absorbeixen la major part dels seus sous? Fins quan serà optimista la gent de Barcelona quan el seu alcalde els demana que siguin pacients amb la pressió turística? Fins quan seran optimistes els jo-

ves i els aturats de llarga durada que no troben feina?

Hem de ser optimistes perquè enmig de la crisi, Barcelona és l'oportunitat. No en tinc cap dubte. Però necessitem un govern que sàpiga aprofitar les coses bones de la ciutat per canviar les que ens preocupen.

Per això crec que hem de recuperar un pacte de ciutat en el que tothom es compromet a treballar per la ciutat.

El meu compromís és recuperar un “bon govern” per a la ciutat, i impulsar un “pla econòmic” que doni resposta a les principals preocupacions de la gent de Barcelona: l'atur i l'elevat cost de la vida.

Un bon govern de la ciutat que jo entenc com:

- Que l'alcalde i el govern siguin els garants del pacte social, de l'equilibri de la ciutat i del compliment de les regles de joc.
- Que l'alcalde i el govern recuperin la negociació i el compromís per la construcció del pacte de ciutat, sense que això suposi renunciar al lideratge municipal.
- Que l'alcalde i el govern siguin propers i estiguin ben informats de tot allò que passa a la ciutat,

per avançar-se als problemes i respondre a les preocupacions.

I un pla econòmic perquè Barcelona torni al camí del creixement inclusiu:

- facilitant la instal·lació d'aquells sectors i empreses que creïn ocupació i apostin per unes condicions laborals dignes,
- recuperant els programes de formació per a l'ocupació, en concret dos programes que estiguin dirigits a la joventut, i als i les aturades de llarga durada,
- i demanant el compromís dels sectors econòmics que més es beneficien de la potència de Barcelona. Com és el cas del sector turístic, a qui proposo doblar la recaptació de la taxa turística, demanar que el 100% es quedi a la ciutat, i que els recursos es destinin a compensar els barris amb més pressió turística.

Aquesta és la meua visió per Barcelona: bon govern, compromís, pacte, autoritat democràtica, pla econòmic i creixement inclusiu.

Aquesta és la meua proposta per respondre a les preocupacions de la ciutadania, i que el PSC segueixi sent el motor del canvi en els municipis de Catalunya.

Aquesta és la meua aposta perquè els catalans i les catalanes recuperin la seva llibertat i se sentin, un altre cop, ciutadans i ciutadanes de primera.

Jaume Collboni és candidat del PSC a l'Alcaldia de Barcelona.

“La meua visió per Barcelona: bon govern, compromís, pacte, autoritat democràtica, pla econòmic i creixement inclusiu.”

Homes Igualitaris Socialistes de Barcelona

Lluís Fuentes Alba

@lluïsf

La lluita per la igualtat entre persones és una de les fites que defineix el fet de ser socialista. Els homes socialistes som conscients que només des de la igualtat efectiva entre dones i homes assolirem la plena llibertat.

La militància activa socialista és un compromís inequívoc amb la justícia social, la transformació de la societat, i la lluita per superar les desigualtats socials.

Els Homes Igualitaris Socialistes de Barcelona comprem i defensem que per ser iguals, hem de reconèixer que som i ens expressem de maneres diverses. El reconeixement a la diferència i el mutu respecte són essencials per

conviure plenament i en llibertat.

Vivim temps convulsos en què la crisi, les decisions de governs i institucions regides per actituds lesives amb els valors de progrés, llibertat i justícia social, posen en dubte les llibertats individuals, els drets fonamentals de les persones i els avenços socials assolits als darrers trenta anys.

El dret de les dones a la plena igualtat envers els homes, el reconeixement a expressar de forma diversa, plena i natural, noves maneres de ser i mostrar les masculinitats, la llibertat a conformar models diversos de famílies, sense la tutela religiosa, la moral cristiana o les imposicions socials clàssiques o el màxim respecte envers la llibertat sexual de les persones, constitueixen algunes de les fites a les quals els Homes Igualitaris Socialistes de Barcelona volem sumar, al compromís de militància ja adquirit amb el nostre partit.

Constituïm un grup d'homes sense pretensions de crear nuclis orgànics de poder, ni estructures tradicionals jeràrquiques.

“Els Homes Igualitaris Socialistes de Barcelona comprem i defensem que per ser iguals, hem de reconèixer que som i ens expressem de maneres diverses.”

Som i volem ser un grup de treball d'homes socialistes que ens marquem com a fites:

• Fomentar la plena igualtat entre dones i homes en tots els àmbits de la societat. Volem incidir molt especialment en millorar i assolir màximes quotes d'igualtat real en els mecanismes interns del partit, en benefici d'una plena igualtat en la presa de decisions, la representació orgànica i institucional, la composició dels òrgans interns i l'assumpció i integració plena de la igualtat efectiva en el si del partit.

• Lluitar i mostrar el nostre rebuig absolut a tota forma de perpetuar les discriminacions que viuen les dones, en totes les seves formes d'expressió.

• Rebutjar el masculisme tradicional que imposa un model d'home dur, dominant i propietari del poder, i un model de dona dependent, feble i submissa.

• Treballar pel reconeixement de noves formes de ser i entendre les masculinitats, la llibertat a viure la sexualitat en plena llibertat i sense imposicions socials, religioses o ètiques.

Com a home socialista aquesta també és la teua lluita. Et convidem a treballar plegats per la plena igualtat entre les persones i el rebuig als rols convencionals que defineixen l'home amb unes etiquetes uniformes, obsoletes i caduques, i basades en preceptes ja superats de poder, autoritat i sotmetiment de la dona a l'home, per la seva condició sexual.

Lluís Fuentes Alba és portaveu i fundador (amb d'altres companys del PSC i la JSC de Barcelona) del grup Homes Igualitaris Socialistes.

4.000 Kg. de solidaridad

Núria Marín @nuriamarinlh · 25 d'octubre
Avui s'inaugura el Servei d'Urgències de l'H Bellvitge, malgrat la bona notícia en protesta per les retallades no aniré a la inauguració.

Tatiana Mansilla @tmansillab · 24 d'octubre
Els ajuntaments socialistes no oblidin a la ciutadania davant la crisi com sí fa la dreta de #Mas i #Rajoy @PSCBaix

Carme Chacón @carmechacon · 24 d'octubre
Vaya! Que según los jueces @mdcospedal hizo su campaña gracias a una contrata de basuras de amaño, corrupta. Ánimo TV C-Mancha, tú puedes!

Jesús Turmo @Jesus_9barris · 24 d'octubre
Las costosas medidas de escaparate de @xaviertrias @ciu, ineficaces para gestionar el #turismo de Barcelona

PSC Pol. Municipal @PSCpolmunicip · 23 d'octubre
Fogué: "El 24 de maig de 2015 hi ha eleccions municipals. Aquesta es l'única fita segura" #monlocal @socialistes_cat

Sergio Suárez @sergisuarezsm · 21 d'octubre
Si Teresa ha superado el ébola ha sido gracias a los profesionales de la sanidad pública a pesar de los recortes del PP. Enhorabuena!

PSC @socialistes_cat · 21 d'octubre
"No aspiro a convèncer tothom, sinó a no enganyar ningú" @Miquellceta a @maticatradio

Francesc Vallès @frvalles · 21 d'octubre
Montoro es, de calle, el ministro de Hacienda más insensible de la historia de la democracia. Nadie como él para presentar estos #PGE2015

PSC Pol. Municipal @PSCpolmunicip · 21 d'octubre
Adriana Lastra @PSOE: "Queríamos que la primera visita para #municipals2015 fuera en Catalunya" @socialistes_cat

Josep Ayuso @JosepAyuso · 17 d'octubre
Avui, #diaPobresa, el meu compromís prioritari per una societat més justa, sense desigualtats #viureambdignitat #Dretsnocaritat

Eugeni Monllao @eugemonllao · 17 d'octubre
L'Oriol ara plora, pobret, s'encomana a Déu! I els que ploren per les retallades a les que hi ha donat suport què??!!

Inma Bajo @inmabajopaulara · 16 d'octubre
Rodrigo Rato, ante el juez: "Era, claramente, una tarjeta conocida, controlada y ligada al cargo"

PSC @socialistes_cat · 15 d'octubre
Els viatges en les línies ferroviàries de les Terres de l'Ebre son un martiri i una vergonya @NuriaVentura #Parlament

Imma Moraleda @imoraleda · 13 d'octubre
@renaumanen és Medalla Honor de Barcelona 2014. Dona, socialista i feminista, defensora dels drets humans, tot el meu reconeixement!

PSC @socialistes_cat · 8 d'octubre
El conjunt del PSC es solidaritza amb els Companys i Companyes de @pscscorts, que han patit actes intolerables.

Carmen Andrés @carmenandres · 3 d'octubre
@gcg55 "sorpren l'alcalde Trias: independentista de dia, socialdemòcrata de nit i sempre sempre neoliberal" @pscbarcelona @socialistes_cat

Juan Manuel Peña @Juanmapenya · 3 d'octubre
El PSOE condena el último asesinato de una mujer en L'Hospitalet víctima de la violencia de género

Montserrat Capdevila @montsect · 2 d'octubre
Feliç x l'aprovació llei drets persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i x l'eradicació l'homofòbia, lesbofòbia i transfòbia

La pasada Fiesta de la Rosa del PSC fue una fiesta socialista y una fiesta solidaria al mismo tiempo.

La recogida de alimentos a cargo de Cruz Roja sumó un total de 4.000 Kg. de alimentos, esperanza y solidaridad.

Nacida a iniciativa del PSC hace dos años, el balance es más que positivo, no sólo por la cantidad de alimentos recogidos (pastas, legumbres, conservas...), sino sobre todo ante el actual contexto de crisis económica y el aumento de las necesidades de ayuda alimentaria entre la ciudadanía, especialmente en familias y personas en situación de vulnerabilidad y más afectadas por la crisis.

Los alimentos recogidos se almacenan en la Plataforma Humanitaria de la Cruz Roja en Cataluña, situada en La Pobla de Claramunt (Anoia), abierta hace tres años para mejorar la logística en el almacenaje y la distribución de productos básicos procedentes de donaciones. Desde ésta, los productos donados se distribuyen entre las asambleas locales y comarcales de Cruz Roja de toda Cataluña. Actualmente, hay un total de 90 asambleas en todo el territorio catalán.

Por otra parte, y por lo que se refiere al conjunto de acciones de Cruz Roja de ayuda alimentaria, destaca la Alianza Humanitaria para la Alimentación Infantil, campaña lanzada por Cruz Roja en Cataluña el pasado mes de mayo para sumar el máximo de voluntades y recursos en favor de esta causa. El objetivo es recaudar un millón de euros durante un año para distribuir hasta 100.000 ayudas alimentarias infantiles. La campaña nace ante el aumento de la pobreza infantil en Cataluña, como pone de manifiesto el Instituto de Estadística de Cataluña (IDESCAT). Según los últimos

“La recogida de alimentos a cargo de Cruz Roja sumó un total de 4.000 Kg. de alimentos, esperanza y solidaridad.”

datos del IDESCAT, actualmente el 29'4% de los niños catalanes están en riesgo de pobreza. El dinero que se recoja se destinará a los diferentes proyectos de alimentación infantil que Cruz Roja desarrolla actualmente. Entre éstos, figuran becas comedor para alumnos de primaria; targetas de prepago cargadas con fondos de la Cruz Roja para garantizar que las familias en situación de vulnerabilidad puedan comprar comida para sus hijos fuera del período escolar; el proyecto piloto #Menjarsalinsti iniciado el curso 2013-2014 para garantizar una alimentación sana y equilibrada a estudiantes de secundaria en situación de vulnerabilidad; los kits de alimentos de apoyo social

financiados con fondos propios de la Cruz Roja con el apoyo financiero de administraciones o empresas, o el Programa de alimentos de la Unión Europea, consistente en lotes procedentes de este proyecto, del cual Cruz Roja es una de las entidades gestoras. Los dos últimos programas, los kits sociales y proyecto UE, van destinados al conjunto de la población vulnerable, si bien 1 de cada 3 beneficiarios son niños.

No basta con denunciar la situación de dificultad por la que pasan muchas familias en estos momentos, lo importante es actuar para cubrir sus necesidades, y muy especialmente las alimentarias, y aún más en el caso de los menores. Desde el Endavant! hemos querido en este número dedicar esta sección a una de las entidades más comprometidas con las personas y con sus necesidades. Felicidades, gracias y hasta la próxima.

LA BÚSTIA DEL MILITANT

Retorno a la humildad: políticos del pueblo

Durante muchos años nuestros políticos han sido vistos como intocables. Hasta el punto que muchos parecían dioses incluso con el grado de honorable que hoy alguno ya no merece.

Un político tiene que ser un ejemplo a seguir, hablar con la gente corriente, visitar escuelas, aso-

ciaciones, fomentar todo lo relativo a la vivienda, la infancia, la sanidad y la gente mayor. Los políticos de hoy deben ser, más que nunca, honrados, humildes y humanos.

Néstor Vega Quezada
Mollet del Vallès (Barcelona)

Endavant!

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Carrer Nicaragua 75-77 - 08029 Barcelona
Imprimeix: Imprintsa
DL: B-764-987

Director:
Eduard Rivas
Cap de redacció:
Kiko de la Torre
Disseny: PSC Serveis Centrals

Han col·laborat en aquest número:
Jaume Collboni, Lluís Fuentes, Jordi García-Soler, Cristina González, Imma Moraleda, Germán Rodríguez.
Contacte: endavant@socialistes.cat